

„VISSZAHÓDÍTOTT” KULTÚRHÁZ RECSKEN

Két nappal a művelődési ház avató ünnepe előtt látogattunk el Recskre. Az önkormányzat vezetőit és alkalmazottait nem is érdemes munkahelyükön keresni, mindenki a házban van. Az átadás előtt két nappal az utolsó simításokat végzik a berendezésen. A jegyző asszonyt is a színpadról szólítják el, éppen az új függöny felerősítésén munkálkodott a helyi asszonyokkal, mikor betoppantunk.

Varró Gyuláné büszkén mutat körbe:

– Most már nyoma sincs annak, ami itt volt. Évekig diszkó működött az épületben. Feketére festették a falat, a plafont!

És már meséli is az épület hanyattatott történetét a település jegyzője. Réz-, arany- és ezüsbányászatáról már a XIX. században híres lett a település. Az első világháború után a trianoni határok között fellendült a kitermelés, a prosperáló korszakban 1939 és 1943 között épült a Bányász Művelődési Ház, jelentős mértékben a bányászok által vásárolt téglajegyekből. Működését mindig az ércbánya tulajdonosai finanszírozták, a bányászok művelődését, pihenését támogatva. 1978-ban a ház egyik részében megnyílt a környék bányászatát és annak történetét bemutató Érc- és Ásványbányászati Múzeum.

A '90-es években részvénytársaság lett az Ércbánya Vállalatból, s a privatizáció során elhatározták, hogy a művelődési házat is üzleti célra hasznosítják. Ekkorra már igencsak felújításra szorult volna a ház. Az önkormányzat megkérdezése nélkül a bányatulajdonosok bérbé adták egy vállalkozónak, aki a legnagyobb hasznot akarta kicsikarni az épületből. Diszkót kezdett működtetni benne. Az épületet és a nagy színháztermet az éjszakai szórakozóhely szükségletei szerint átalakította. Még hozzá igen drasztikusan. Ekkor festették feketére a színházterem falát, ami a recskieket a leginkább megbotránkoztatta. Sokan visszasírták a régi időket, amikor az amatőr színjátszó csoport tartotta ott a rendszeres előadásait az '50-es, '60-as években, amelyre kíváncsi volt a falu apraja-nagyja, vagy a bányász fúvósenekarra, érdekes ismeretterjesztő előadásokra emlékeztek. De annak a korszaknak vége lett.

A közművelődési programok, közösségi rendezvények az önkormányzat központi konyhájának éttermébe szorultak vissza. Ahol bármilyen jó is egy előadás, vagy ünnepi műsor, mégis idegen a környezetében. Arra pedig végképp nem volt lehetőség, hogy új csoportok kezdjenek működni. Közben az érc- és ásványbányászati múzeumot is el kellett költöztetni a művelődési házból. Évekig állt összecsomagolva a kiállítási anyag a bánya irodájának egyik raktárhelyiségében. Közben a látogatók keresték a múzeumot, mert a magyarországi útikalauzok írtak róla. De lassan elmaradtak a az érdeklődők.

Aztán 1998-ban lejárt a diszkós vállalkozó szerződése a bányával. Az önkormányzat ekkor döntést hozott arról, hogy megvásárolja a volt Bányász Művelődési Házat, s ahogy a pénzügyi helyzet engedi, helyreállíttatja. A tulaj-

donjogot 2,5 millió forintért adta el a megszűnő bányászati részvénytársaság, illetve ilyen összegű közműtartozást egyenlített ki az önkormányzat, amiért átvehette az épületet. A tervezői költségvetés alapján a felújításhoz 17,4 millió forintot kellett előteremteni.

1999 nyarán kezdődtek a munkálatok. Az önkormányzat megpályázta az NKÖM revitalizációs keretét, ám a 10,4 millió kérelemre csupán 2,5 millió forint támogatást utalt át a minisztérium. A Heves megyei Területfejlesztési Tanács pályázatán nyert 3,4 millió forinttal együtt elég volt arra, hogy a munkálatokat elkezdjék. A további kiadások fedezésére megkísérelték eladni a mozi korábbi épületét, de nem jelentkezett vevő. Az idén újra indult a település a revitalizációs pályázaton, s bár hivatalos értesítést még nem kaptak, de már az internetről értesültek arról, hogy ötmillióval támogatta a ház újraindítását a minisztérium. Szükség van a pénzre, ugyanis az összes költség menet közben 23 millió forintra nőtt. Végül is ennek több mint a felét az önkormányzat állja.

– Most a ház üzemeltetésének költségeit szeretnénk pályázaton megszerezni – mondja Varró Gyuláné jegyző. – A legnagyobb baj, hogy ezek a pályázatok egyszerek, így mindig bizonytalan a helyzet. A közművelődési normatíva pedig egyáltalán nem fedezi a szükséges kiadásokat.

Még az elmúlt időszak öröksége a presszó, amelyet játékgépekkel szerelt fel a helyiség bérlője. Maradnak, míg a szerződésük le nem jár, de már azon gondolkodnak az önkormányzat vezetői, hogy másféle büfé lenne méltó a megújult művelődési házhoz. Azt, hogy hogyan valósítsák meg, még csak most kezdik fontolgatni.

Látogatásunk idején az egész település a hétvégi házavatóra készült. A már hagyomány szerint minden évben augusztus 20-án megrendezett Recski Falunapok keretében adják át a házat a közönségnek. Másnap a megújult bányászati múzeumot avatják. Teljes mértékben recski produkció lesz a kétnapos rendezvény. Erre az alkalomra kiállítást rendeztek az általános iskola éttermében, ahol a helyi alkotók, kézművesek és amatőr népművészek mutatják be legszebb munkáikat. Hímzéseket, szötteket, üveg munkákat állítottak ki. A sportpályán helyi focicsapatok játszanak a kispályás labdarugó bajnokságon. Még az éjszakába nyúló utcabál előtt, este hat órától mutatkoznak be a helyi amatőr csoportok, akik olyan sok ideig nélkülözték a megfelelő fellépő helyet.

Nélkülözték, de nem szüntették be a munkát.

Hosszú évek óta a helyi kulturális élet szervezésében a legaktívabbak a nyugdíjas klub tagjai. A rendszerváltás előtt még színjátszó körük is volt, sokat vendégszerepeltek a környéken és más megyében is. Ma hagyományörző kórusuk működik, akik minden recski rendezvényen és ünnepen fellépnek. És mindig is a nyugdíjasok képviselték Recsket a települések találkozóján. Újabban már a

fiatalok is szerveződnek: balett-szakkör indult az iskolában és a helyi fiatalasszonyok összefogtak, és létrehoztak egy néptáncsoportot. A jegyző asszony abban reménykedik, a kicsinosított művelődési ház majd a fiatalokat is becsalogatja. Az épület mellé egy kisebbet is terveztek, ahol kézműves foglalkozásokat, szakköröket lehet majd tartani. Ezt még az elkövetkezendő időszakban kell majd megvalósítani.

A ház egyik oldalában oszlopokon álló fatető húzódik végig, oldalt nyitott, de fedett kiállítótér. Ide kerül majd a bányászattörténeti skanzen. Ha a bányavállalattól kaptak régi gépeket rendbe teszik, itt fogják kiállítani mindet a szabadban. Egyelőre üres a terület. Mellette előkészítették a helyet a tekepályának is, hiszen arra is sokan bejönnek majd, ha működni kezd.

Mivel az önkormányzat vezette a felújítási munkát, így lehetőség volt arra, hogy az építkezésein közmunkásokat foglalkoztassanak. Három hónapon keresztül tizenhét közhasznú munkás dolgozott az épületen.

– Ez a közmunka egészen másképp zajlott, mint amikor utcaseprés, árokásás, szemétszedés volt a feladat – meséli Varró Gyuláné jegyző. – Zokszó nélkül jöttek az emberek. Nem kellett noszogatni őket, lelkesen dolgoztak. A magukénak érzik az épületet, mert tudják: ide járnak majd szórakozni. Bármikor elmennek a ház mellett, arra gondolnak majd, hogy az ő munkájuk is benne van. Ez maradandó.

Még túlórákat is vállaltak annak érdekében, hogy időre, a tervezett augusztus 19-i átadásra elkészüljön minden. Pedig meglepetések nehezítették a munkát. Már javában dolgoztak a színháztermen, mikor kiderült: a pince tele van salétromos vízzel. A szivattyúzás nem volt betervezve, ami kemény fizikai munka volt, de az emberek elvégezték. Nem lázadoztak, nem mondták, hogy erről nem volt szó. Az önkormányzat vezetői elhatározták, hogy jutalmakat osztanak szét a közmunkások között, hogy érezzék: elismerik a munkájukat.

Aztán el is kell köszönnie beszélgetőpartnerünknek, a jegyző asszonnak, mert megérkezett a színházterembe megrendelt kétszázhusz szék. Éppen most rakják le teherautóról. Sötétzöld huzattal készültek, ugyanolyan színűre, mint a színpadi függöny.

A művelődési ház vezetésére, a kulturális programok szervezésére közművelődési szakembert szeretne felvenni az önkormányzat. Az állást azonban csak januártól lehet majd megpályázni, márciusban döntenek majd a jelentkezőkről. A ház készen áll, működhetne teljes erővel, akár holnap is munkába állhatna a művelődésszervező-igazgató. Ám a felújítás minden pénzügyi tartalékot felemészített. Ezért várnak a jövő évig az új vezető kinevezésével. Addig a ház régi igazgatója vállalta, hogy megbízott vezetőként ellátja a legfontosabb teendőket. Hugyecz János szerint 1990-ig a művelődési ház központi szerepet töltött be több falu életében. Zeneiskola működött a falai között, olyan színvonalú, hogy ifjúsági zenekart tudtak kiállítani, a felnőtt muzikusok pedig a bányász zenekarban játszottak.

Bálokat rendeztek ott a falu lakóinak, és többször vendégszerepelt a Mikroszkóp Színpad néhány színésze is. Filmklubja volt a háznak. Hasonló szintű művelődési intézmény nem volt a környező településeken, átjöttek egy-egy program kedvéért a szomszédos Mátradercskéről, Parádról. Ki lehet aknázni azt az idegenforgalmi együttműködést is, amely néhány szomszédos település és Recsk között évek óta fennáll. Akár szakmai előadásokat, konferenciákat is lehet már rendezni az új házban.

– Annak idején általában telt ház előtt játszottak a meghívott művészek – emlékezik a régi-új igazgató. – Volt pénzük az embereknek arra, hogy megvegyék a belépőjegyet. És igényelték is a jó előadásokat. Pezsgett itt az élet...

Amikor bezárt a ház, az étkező helyiségebe már nem hívhattak profi előadókat. Alkalmas épület hiányában bezárt a zeneiskola, megszűnt a faluban a zenei élet. A bányásztelepülés lakóit abban a sok változással terhelt időszakban, a kilencvenes évek elején leginkább az egyre inkább elbizonytalanodó megélhetés, a bánya sorsa foglalkoztatta. Sem idejük, sem pénzük nem volt színházra, zenére. De érezték, hogy valami hiányzik az életükből. Mert éppen a nagy hajzában lett volna szükség arra, hogy egy-egy kulturális program kizökkentse az embereket a mindennapi robotból, gondokból. Ám hiányzott hozzá a művelődési ház.

– Recskén két feladatot kell betöltenie a közművelődési intézménynek: meg kell őrizni a település múltját, hagyományait, a százötven éves bányászat emlékeit, emellett pedig közvetíteni kell az új kulturális igényeknek megfelelő ismereteket – mondja Hugyecz János. Amíg ő áll az élen, igyekszik a legfontosabb teendőket elvégezni. Az új koncepció kidolgozása már az utód feladata lesz.

Az átalakítás során meg kellett oldani, hogy a mosdók épületen belül legyenek. Régebben csak az udvaron át lehetett megközelíteni a budit. Átalakították a belső tereket, a régi kazánház és kémény helyén folyosót alakítottak ki. Az így nyert helyen még egy klubszobát is sikerült kialakítani. Az új mosdók minden igényt kielégítettek. Azt mondják a helyiek, hogy a kultúralt mellékhelyiség is hozzátartozik ahhoz, hogy egy művelődési intézmény betöltse a szerepét.

A ház másik oldalán a felújított érc-és ásványbányászati múzeum tárolóin végzik az utolsó simításokat. Tóth Szabolcs geológus a gyűjtemény gazdája. 1992-ben ott volt a kiállított anyag elszállításánál, ő végezte a leltározást, és most is ő irányítja a szakmai munkát. Ahogy meséli, abban az időszakban, mikor egy irodában tárolták a tárgyakat, megsérült, elveszett néhány darab. Mégis bővült a gyűjtemény. Szinte minden nap hoznak valamit a recskiek, amely a múzeum leltári anyagát bővíti: régi, bányászattal kapcsolatos tárgyakat, dokumentumokat, fotókat, és ásványokat. A legrégebb emlék az 1700-as évek-ből való. Ki sem lehet állítani mindent, ahhoz nincs elég hely. Csak a legérdekesebb tárgyi emlékek kerültek tároló vitrinekbe, amelyeket az utolsó pillanatban sikerült megszerezni az egri várból. Így is csak az ércbányászat

múltját tudják bemutatni, a kőbányászatra már nem jutott hely.

A kőbányának egy másik épület állít emléket. A falu egyik részén földút indul az erdőbe, ott húztak fel egy barakkot, pontos mását annak, amelyekben az ötvenes években laktak a kőbányába internált politikai foglyok. A helyiek erről nem szívesen beszélnek. Zavarja őket, hogy Recskről mindenkinek az internáló tábor jut eszébe. Más semmi. Szégyenfolt ez a településen, pedig az itt élő emberek nem tehetnek arról, hogy mi történt a kőbányában 1949 és 1953 között. Igaz, tudtak róla. A kényszer-munkát irányító ávosok közül többen beházasodtak a faluba, s ott élnek ma is. Ám a múltat szeretnék elfelejteni. Mint ahogy a helyiek is azon igyekeznek, hogy valami másról legyen híres a lakóhelyük. A művelődési házzal is talán közelebb jutnak ehhez a célhoz. A múzeum egyik szobájában forgatta 1986-ban a recski táborról szóló négy órás dokumentumfilmjét a Gyarmathy Lívia – Böszörményi Géza filmrendező házaspár, amelyben az elítélteken és az örökön kívül megszólaltak a helyi lakosok is.

Kiderül: az ércbányászati gyűjtemény szempontjából kifejezetten szerencsés, hogy ki kellett költöztetni az épületből. Azok az üres tárolók és bútorok, amelyek ott maradtak, néhány év alatt teljesen tönkrementek a vizes falak között. A költözéssel a múzeum anyaga megmenekült az enyészettől. Találtak egy 1920-ból származó térképet, ahol a művelődési ház telkét építésre alkalmatlan területként jelölik. Mert a talajvíz itt elég közel van a felszínhez. Már nem tudni, akkor miért építették a házat éppen ide, de most az újjáépítéskor meg kellett küzdeni az összes hátránnyal.

A bányamúzeum felújítói most arra törekszenek, hogy megint betölthesse régi szerepét az intézmény. A bányászati, geológiai felsőoktatási intézmények hallgatói számára volt ez bemutató- és oktatóhely. Olyan ásvány- és kőzetritkaságokat láthattak itt, amit sehol máshol az országban, mert csak a környéken találhatóak. De gyakran tartottak itt ismeretterjesztő előadásokat, múzeumi földrajz-órákat a környékbeli általános iskolákból érkező csoportok számára is. Tóth Szabolcs úgy tervezi, hogy a bánya és az egyedülálló szakmai múzeum lehetőségeit kihasználva kutatóhelyet lehetne itt létesíteni leendő geológusoknak. A tágabb környékről érkező fiatalokat a földtani érdekességekkel ismertetnék meg, s szeretetnék meg velük a közetek világát. Erre most már készen áll a megfelelő helyiség is. Segítséget is kaptak ahhoz, hogy minél szebb fotók kerüljenek a vitrinekbe: a Hewlett Packard cég azzal támogatta a megújuló múzeumot, hogy ingyen elkészítette a színes fénymásolatokat. Cserébe csak annyit kértek, hogy valahol az egyik vitrin aljában jelenjen meg a nevük.

– Ismert külföldi mintákat szeretnénk követni – mondja Tóth Szabolcs, és amerikai katalógusokat mutat ottani bányamúzeumokról. – Ezek megmutatják: hogyan lesz egy bezárt bányából turisztikai látványosság azáltal, hogy színesen, érdekesen mutatják be a bányászat történetét és emlékeit.

Közben a munkálatok helyszínére érkezik a polgármester, Fekete János is. Elmondja, hogy az építkezés felemésztette az önkormányzat tartalékait. Más fontos beruházásokat tettek félre – utakat, járdákat kellene építeni a falu több pontján, az iskola teteje is tatarozásra szorul –, hogy megmentsek a házat. Az utolsó pillanatban. Az építkezés közben derült ki, mekkora a baj. De mégis, muszáj volt belefogni.

– Az önkormányzatnak szerepet kell vállalnia abban, hogy legyen a településen kulturálódási lehetőség – állítja. – A működés nagyobb részének finanszírozását nekünk kell vállalnunk. Most, hogy nyolc éve nem volt megfelelő intézmény, vissza kell ide szoktatni az embereket. Nem túl szerencsés ez a régió. Nehéz a megélhetés. De mégis szükség van koncertekre, színházi előadásokra. Úgy tervezzük, hogy a helyiek pénztárcájához szabjuk majd a belépőjegyek árát. Lemondunk arról, hogy a bevételből nagyobb hasznot húzzunk, de azért elvárjuk, hogy bevételt produkáljon a ház. Ez már az új vezető feladata lesz. Rátermett szakembert keresünk, aki képes beilleszkedni a település életébe, ismeri az embereket, elfogadja az ötleteiket és kitalálja, hogy mire lenne szükségük.

Úgy számolják, évi 4,6 millió forintba kerül a ház működtetése. De nem csak a falu lakosságát akarják becsalogatni. A művelődési ház lehetőséget nyújt arra, hogy Recsk a kultúrában központi szerepet töltsön be a környéken. Hat, egymáshoz nagyon közel épült falu alkot itt egy kisebb körzetet.

– Elképzelhetetlen, hogy ebben az épületben még egyszer diszko működjön – jelenti ki a polgármester. – Rengeteg kárt okoztak a ház környékén is, akik idejártak. Akit ez a szórakozás érdekel, menjen Pétervásárra. Az önszerveződő csoportok viszont tevékenykedhetnek és felléphetnek a házban.

Kamarik Judit alpolgármester szerint a helyi önművelő csoportok és az óvodások és iskolások is várják, hogy megnyissa kapuit a művelődési ház. Végre lesz alkalmas hely fellépésre, ünnepélyek szervezésére.

Az önkormányzat épületében találkoztunk a nyugdíjas klub egyik vezetőjével, Kovács Lászlóné Márti nénival. Egyike ő annak a „triumvirátusnak”, akik az idősebbeket összetartják. Márti néni régóta dolgozik a közösségért, sokáig volt tanácstag, harminc évig pedig a helyi titkára volt a Nőbizottságnak. Úgy emlékszik: a rendszerváltással megszűnt minden közösségi élet. De az idősebbek közül egy társaság gyakran összejárt. Az Őszidő című nyugdíjasoknak szóló magazinban olvasták, hogy szerte az országban nyugdíjas klubok alakulnak, szerveztek ők is maguknak. 1987-ben alakult a klub, akkor kétszáz tagja volt.

– Szeretettünk együtt lenni – meséli Márti néni. – Mindenfelé együtt jártunk, kirándulásokat, színházlátogatást szerveztünk. Főzőtanfolyamot indítottunk.

Ma negyven-negyvenöt főnyi a tagság, hivatalosan. Jönnének többen is, de nem férnek el. Az évek során ugyanis sokat költözködtek. Kellott egy hely, ahol mindig összejöhettek. Olyan magánház nem volt, ahol ennyi

ember elfér. Bár gyakran vendégeskedtek egymásnál, kerti bográcspartikat rendeztek, főzőversennyel. De valahova akkor is menni kellett, ha beállt a rossz idő.

A nyugdíjasok első klubhelyisége a bányavállalat sporttelepének kultúrtermében volt, de onnan hamar ki kellett költözniük, mikor a bányát eladták.

Több állomás után végül megkapták az óvoda pincéjét. Ide költöztek be végleg. Pénzt gyűjtöttek, tagdíjat – évi négyszáz forintot – szedtek. Még vállalkozásba is belefogtak: száraztésztát gyártottak az asszonyok, azt eladták. Az önkormányzat is támogatta a nyugdíjas klubot. Az összegyűlt pénzből kitatarozták a lakatlan pincehelyiséget. Minden klubtag takarított, festett. Bútorokat szereztek. Az egyik sarokban konyhát alakítottak ki, bárpultot helyeztek el. Evőeszközöket vásároltak. Idén színes tévét vettek. Ott voltak, mikor állománycsere történt a helyi könyvtár. Fillérekért megvásárolták azokat a köteteket, amelyek őket érdekelték. Most saját könyvtáruk van, kizárólag klubtagok számára. Közösen járatnak néhány lapot. Külön-külön túl drága lenne befizetni a folyóiratokra, együtt rendelték meg az Őszidőt, a Nők Lapját, a „fiúknak” pedig a Kertészetet. Egy-egy napra viheti el mindenki a lapszámokat. A falakat körbe az elnyert oklevelek, szereplések alkalmával nyert emléklapok díszítik. Ma már semmiért nem adnák az otthonukat. Olyan jól sikerült, hogy a Nyugdíjas Klubok Megyei Szövetsége (ilyen is van) mindig az ő pincéjükben tartja a soros üléseit.

Aztán kiléptek a nyilvánosság elé.

– Nagyon szerettünk énekelni – emlékszik Márti néni. – Sokat énekelünk a magunk kedvére. Először Palóc Napra hívtak meg bennünket szerepelni. Aztán egyik fellépés követte a másikat.

Híres népdalköre lett a nyugdíjasoknak. Utaznak mindenfelé a megyében, de távolabb is elmennek. Az utóbbi időben Gyöngyösön, Hevesen, Egerben, és Budapesten énekeltek közönség előtt. A művelődési ház átadását azért is nagyon várják, mert végre lesz egy színpad a saját falujukban is, végre otthon is megfelelő körülmények között szerepelhetnek. A sok fellépéshez már egyenruhát is csináltattak. Sőt, olyan vonzása van a népdalkörnek, hogy egyre több fiatalabb asszony is beáll közéjük.

Két hatalmas albumban lapozgatunk. Márti néni a nyugdíjas klub krónikása is egyben. Szeret fényképezni, írni, rajzolni. Minden közösségi eseményt megörökít évek óta. Az egyik fotó-sorozaton buszkiránduláson láthatók a klubtagok. Sétálnak az egeri várban. Ebédelnek egy étteremben. Másik sorozaton fellépésre utaznak. Műanyagba csomagolva lógnak a népi ruhák a buszban felakasztva. A következő képen már a színpadon állnak. Aztán születésnap a klubhelyiségben. Pohárral a kezükben énekelnek. Ajándékátadás. Másik oldalon: temetés. Talpig feketében énekel az asszonyok kórusa a sír mellett. Utolsó útjukra is elkísérik egymást. Aztán megint vidám képek következnek: bográcspan pörkölt készül, tányérokkal várakoznak az asszonyok, míg egy mosolygós úr kavarja az ételt. Aztán rengeteg fellépés, szerte az országban. De nem csak

énekelnek, színdarabokat, népi jeleneteket is előadnak. A klubtagok színes jelmezekben láthatók a fotókon. Majd bált mutat a kép, otthon a pincehelyiségben. Mosolygós, vidám nyugdíjasok.

Márti néni nem érti a fiatalokat: – A diszkó, ami a házban működött, az egész falut elrombolta. A szórakozó fiatalok, akik szomszéd településekről jöttek, még a buszvárókat is tönkretették. Nem értettük sosem, mi abban a jó? Miért nem találnak valami rendes elfoglaltságot maguknak?

Történt egyszer, hogy kamaraéneklésre jöttek össze a nyugdíjasok. Valami komolyabb eseményre készültek éppen, kórusműveket tanultak. Szóltak a fiatal énektanárnak, Spitzmüller Ákosnak, aki Debrecenben oktat, de nyári szünetre éppen hazajött Recskre. Hívták, hogy kicsit igazítsa el őket. Az egyszeri alkalomból rendszeres próba lett. A lelkes nyugdíjasokból pedig kamarakórus. Megtanultak kórusban énekelni, kottát olvasni. Ma Kodály- és Bartók-kórusművekkel szerepelnek. És kijárták azt, hogy az ifjú tanár a nyári hónapokra tiszteletdíjat kapjon munkájáért, a nyugdíjas kórus vezetéséért az önkormányzattól.

Örülnek a művelődési háznak a nyugdíjasok. Eddig mindig csak vendégeskedtek, egeri, verpeléti, parádi nyugdíjas klubok meghívását fogadták. Most végre ők is vendégül láthatnak csoportokat. Az igazi színpad pedig majd arra sarkallja a klubtagokat, hogy újra foglalkozzanak színjátszással. Nem is beszélve arról, mennyi rendezvényterületet tudják még megvalósítani.

– Itt mindenki segít, csak meg kell szólítani – mondja Márti néni. Csak a legfiatalabbak nem találták magukat. Eddig. Talán az új ház számukra is biztosít majd olyan elfoglaltságot, amely nem csak leköti őket, de a nyugdíjasokhoz hasonló közösség alakulását is elősegíti. A példa már előttük van.

Sághy Erna

